

Verkleindag

Afgelopen zaterdag was ik koud één minuut buiten en er werd al verwezen naar de kokende bol van een miljoenmiljard graden boven mijn hoofd met een diameter van 1,4 miljoen kilometer. Die bol werd aangeduid, u raadt het al met: 'zonnetje'. Het woord rolde uit de mond van een tevreden kijkende vrouw. Steeds weer zei ze vergenoegd dat er zo'n lekker zonnetje stond. Niet tegen iemand in het bijzonder, gewoon tegen iedereen die ze tegenkwam of die het nu wilde horen of niet.

Nou, die heeft al vroeg een klap van de zonnemolen dacht ik toen mijn buurvrouw, zeulend met twee zware tassen me aan de overkant van de straat tegemoet kwam. 'Ha buufje, lekker zonnetje hè! Lekker van het weertje genieten?' Ik deed mijn best een opgewekt gezicht te trekken.

Ik was mijn straat nog niet uit of ik trof weer een blij mens, jawel, ook van het vrouwelijk geslacht. Ik ging vast effe lekker een koffietje doen bij de Coffee Company vermoedde ze en ze sprak dat vermoeden ook maar uit.

Mijn eerste neiging was rechtsomkeer maken. Kippenvel, meestal een allergische reactie op getrut, in de buurt van mijn navel begon zich al aardig te roeren. Altijd een signaal om acuut pas op de plaats te maken. Maar ach, ik was extra vroeg opgestaan, want veel dingen te doen en een kniesoor die zich om zo iets onbeduidends naar binnen laat sturen.

Neueu, zo'n kniesoor wilde ik niet zijn, ik zette er ferm de vaart in om zo snel mogelijk langs de rijen terrassen die mijn buurt rijk is te scheuren. En geloof me, scheurend en wel werd ik totaal bevangen door verkleiningen ontsnapt uit kelen en keeltjes in soorten en maten. Ik probeerde zoals altijd genderneutraal te kijken en te luisteren, maar bij de trosjes mannen hoorde ik vooral over rokjesdag, vrouwenbeentjes, borstjes in het wild en biertjes. De vrouwen hadden het over niemandalletjes ín de kast en doorkijkblousjes uit de kast, over espressootjes, zoetjes, sojamelkjes, sapjes en andere frisjes. Het was al verkleinwoord wat ik opving en alles wat klein was, was ook nog eens lekker.

Ik vroeg een dubbele espressodrinkende jonge man naast me of het hem ook opgevallen was steeds die verkleinwoorden. Hij verslikte zich bijna in zijn espresso, zodat zijn

kunstig en puntig gemodelleerde snor een koffiebruine touch kreeg en begon mij het verschijnsel verkleining bezien vanuit een sociologische invalshoek uit te leggen.

‘Mevrouw, door te verkleinen wordt alles lekker niet belangrijk, lekker vrijblijvend, lekker niemanddallerig als het ware. Dat geeft ontspanning, een gevoel van ‘t heeft allemaal niks om het lijf. Het is een noodzakelijk tegenwicht tegen de zwaarte waar wij allemaal mee te maken hebben.’

‘Hmmm...zwaarte?’ zei ik hem, ongetwijfeld glazig, aankijkend.

‘Ik bedoel een vol en zwaar hoofd. De zon brengt die zware massa in je hoofd in beweging, gedachtes over moeilijke kwesties gaan schuiven en veranderen bijna ongemerkt in gel en dan krijg je dit dus. Vooral mensen met zware beroepen, zoals politici hebben regelmatig een gelaanval. Houdt ze op de been, snapt u? Ja, je moet wat.’ Op weg naar huis ging me een licht op. Verdwijvende dividendmemo’s, zoekgeraakte niks om ‘t lijf notaatjes, aha, wij hebben hier dus te maken met het fenomeen verkleindag. Was het niet onlangs behoorlijk warm geweest?

Toch liet die verkleining met z’n schuivende kwesties me niet met rust. Er moet toch een andere oplossing zijn om een zwaar hoofd leeg te maken? Lang hoefde ik er niet over na te denken. In het Parool las ik dat Amsterdam daar een nieuw aanbod voor kent : wc-pot verven. Een zekere Aukje vertelde waarom ze zo graag potten verft: ‘Omdat het erg rustgevend werk is. Ik heb één keer eerder in mijn leven een wc-pot van een kleurtje voorzien en ik merkte meteen dat mijn hoofd leeg raakte.’

Ik heb het aanbod voor de workshop meteen naar onze premier gestuurd. En hem voor het gemak alvast ingedeeld bij de sectie Delftsblauw. En nu maar hopen dat ik nog op tijd ben. Stel dat vandaag blijkt dat ie doorgespoeld is..... Wil je toch niet aan denken?

Amsterdam, april 2018-04-25
Petra Jorissen